

JEDEN

CHCEŠ SI ZAHRAŤ? / *Wanna play a game?*

Táto otázka sa na displeji zjavila už po šesťdesiaty prvý raz a HP znova podráždene odmietol. Nie, naozaj nechce hrať nijakú poondenú hru! Iba sa pokúšal konečne pochopiť, na akom princípe funguje mobil, čo drží v ruke, a či sa vôbec dá použiť na čosi také primitívne, ako je telefonovanie.

Je začiatok júla, sedí vo vlaku regionálnej dopravy do Märsty a mieri do centra mesta.

Pri takmer tridsaťstupňovej horúčave sa mu lepilo prepotené tričko na chrbát a vysušený jazyk na podnebie. Cigarety sa mu minuli, jedínú úľavu prinášal vetrík, čo sa pri jazde pretlačil cez malý vetrák nad jeho hlavou.

Pokúšal sa nahnať trochu vzduchu pod tričko a nenápadne si ovoniaval vlastný dych. Výsledok dopadol podľa očakávania. Preflámaná noc, opica a polepšovňa v ústach, fuj! Takmer dokonalý obraz nedeľného predpoludnia, až na taký detail, že bol štvrtok a už pred dvoma hodinami mal byť v práci. Plynula mu skúšobná lehota.

Doriti!

Takáto makačka mu nevoňala a pätolizači, čo sa pchali šéfovi do zadku, mu priam pili krv.

Pettersson, najdôležitejšie je začleniť sa do spoločnosti! No jasné! A nechceli by, aby si pritom pospevoval *Kumbayah* a s nejakými poondenými lúzermi vytláčal šťavu z pomarančov? Chodí tam z jediného dôvodu – aby dostal potvrdenie, čo bude potrebovať na vyplácanie podpory v nezamestnanosti.

Suck my ass, mofos! Vylízte mi riť, kreténi!

Mobil si všimol krátko po tom, čo vlak vyšiel zo stanice Rosenberg. Malý predmet striebornej farby ležal na sedadle za stre-

dovou uličkou. Ešte pred chvíľou na ňom ktosi sedel, no cestujúci zmizol a vlak sa pomaly rozbíhal po koľajniciach. Už nemalo najmenší zmysel vykrikovať naňho či mávať, aj keby sa rozhodol hrať na statočného Richarda Levie srdce.

Dopekla!

Prečo si ľudia nedávajú pozor na svoje veci?

Rýchlo sa poobzeral, zo zvyku hľadal bezpečnostné kamery, no keď skonštatoval, že vagón je starý na takéto vymoženosti, presadol si, aby svoj nález preskúmal v pokoji.

Mobilný telefón, presne ako sa domnieval. Dnešné ráno sa mu hneď zdalo o niečo prijateľnejšie.

Nový model, bez tlačidiel, s dotykovou obrazovkou.

Paráda!

Čudoval sa, že nevidí značku výrobcu, no čo ak je mobil až taký exkluzívny, že ju vôbec nepotrebuje? Alebo žeby vygravírované číslice na zadnej strane označovali výrobok?

Vo svetlosivom reliéfe sotva centimeter veľkých číslic sa črtalo číslo 128.

Nespomína si, že by niekedy počul o takomto výrobcovi telefónov.

Ale čo to potom, dopekla...

No u Mobilového Gréka by zaň určite dostal aspoň pol litra. Ďalšia možnosť, ako získať pár stovák, je zmeniť IMEI, jedinečné číslo, ktoré si majiteľ zrejme čoskoro vyhľadá, aby si našiel mobil. Keby ho však upravil, mobil by si mohol ponechať.

Ale to je dosť nepravdepodobné...

Včera večer definitívne vyčerpал všetky svoje chabé financie. Jeho účet dávno zival prázdnotou a už si nemal ani od koho požičať. Ale keby použil pár fintičiek, vrecká by sa mu znova naplnili...

Človek ako on sa nikdy dlho nepotáca na dne, čoho živým dôkazom je aj nález tohto mobilu. Preto ho teraz obracal v ruke a pozorne prezeral zo všetkých strán.

Telefón bol malý, elegantný, sotva väčší než jeho dlaň, povrch z leštenej ocele. Súdiac podľa malého otvoru na zadnej strane sa dalo usúdiť, že je v ňom zabudovaná kamera, a na kraji

z neho trčal nevkusný čierny štipec, zrejme na upevnenie mobilu na odev. Štipec bol v ostrom kontraste s minimalistickým dizajnom, a práve keď sa HP rozhodol, že ho odstráni, obrazovka nečakane ožila.

Wanna play a game?

Na odpoveď mu hneď aj ponúkla dve ikony s nápisom YES a NO.

HP sa od prekvapenia strhol. V doznievajúcim alkoholickom otupení mu vôbec nezišlo na um, aby zistil, či je mobil pripojený.

Somár!

Stlačil ikonu No a potom sa usiloval prísť na to, ako sa prepracuje k ponuke. Pri troche šťastia by pár dní mohol telefonovať, kým sa majiteľovi nepodarí zablokovať aparát.

No namiesto toho, aby sa zjavilo *menu*, telefón znova zopakoval otázku a HP – už ani nevedel koľký raz – ešte podráždenejšie odmietol, rozhodnutý vykašľať sa na všetky ďalšie pokusy.

Posratý mobil!

Zopár ráz prehltoľ, usiloval sa potlačiť zvracanie. Poondená opica, prečo musel miešať? A toľko fajčiť? A k tomu ešte tá štetka, dočerta, obyčajná šľapka, ale čo čakal, keď sa vláči po takých miestach?

Keď dorazil do práce a nemilosrdné predpoludňajšie slnko zažiarilo na škrabance a sinky, čo získal pri včerajšom záťahu, rýchlo naklamal nejaké nezmysly o florbalovom zápase, na ktorý sa prisľúbil, a bez opýtania radšej padal preč. Stačili mu intenzívne protesty tých lúzerov, nepotreboval počuť ešte aj názor svojho zamestnávateľa. *Run, Forrest, run!*

No domov na ulicu Maria Trappgränd sa neponáhľal. Cestou sa zastaví u Mobilového Gréka a zhrabne pár rýchlo zarobených *dollars*, čo mu určite vystačia na pizzu aj na niekoľko pív v Mlyne.

Na tie sa vždy nájde čas.

Pri troche šťastia mu zostane dosť ešte aj na nejakú trávu, veď mobil nevyzeral na tuctový kus, k akým sa z času na čas „náhodou“ dostal. Za tento by mohol zobrať na ruku päťsto až

tisíc korún, a to je už celkom slušný zárobok pri takej paradnej opici a v tejto africkej horúčave.

Obrazovka znova zablikala a jeho prst takmer automaticky zabľúdil k No, keď si odrazu všimol, že táto správa vyzerá inak.

Wanna play a game, **Henrik Pettersson**?

Yes

No

HP skamenel.

What the f...!

Rýchlo sa poobzeral. Kto si z neho uťahuje?

Vo vagóne okrem neho sedelo ešte desať či dvanásť cestujúcich. Okrem matky s dvoma vrieskajúcimi deckami takmer všetci pôsobili, že sa nachádzajú v rovnakej lepkavej predpoludňajšej kóme ako on. Hlavy im ovisali, oči sa sklenu leskli, od horúčavy sa potili. No nikto z nich ani len nezdvihol oči jeho smerom.

Znova sa pozrel na displej. Text sa nezmenil. Dopekla, odkiaľ môže telefón vedieť jeho meno?

Opäť sa poobzeral, ale nebol o nič múdrejší. Potom stlačil gombík No.

Vzápätí sa zjavil nový text.

Si si naozaj istý, HP, že si nechceš zahrať Hru?

Takmer vyletel zo sedadla. Čo, do horúcich pekiel, sa tu deje?

Zatvoril oči a pár ráz sa zhlboka nadýchol, aby nadobudol kontrolu nad nečakaným strachom, ktorý zjavne korenil vo zvyškoch alkoholického opojenia.

Len pokoj, stavec, dohovárал si v duchu. Si predsa bystrý človek a toto nie je nijaká *fucking Twilight Zone*.

Buď ide o skrytú kameru, alebo si z teba strieľa niektorý kamoš. Najskôr platí druhá možnosť...

V zozname podozrivých je na prvom mieste Mange. Kamarát zo základnej školy, technický talent, majiteľ počítačového obchodu, večne našťvaný, lebo sa stal terčom posmechu pre svojho novoobjaveného arabského boha, a zároveň šíriteľ poriadnej dávky chorého humoru.

Bingo, niet o čom pochybovať! Aj toto bude jeden z Mangeho chorých fórov.

HP cítil, ako mu telo zaplavuje úľava.

Takže Mangelito.

HP si už ani nepamätal, kedy si z neho Mange takto vystrelil, bolo to dávno, vlastne si myslel, že manželstvo a nové náboženstvo kamaráta umiernili, a pritom ten malý podrazák sa po celý čas potichu pripravoval na zásah do čierneho.

Teraz už stačí iba odhaliť, na akom princípe to celé funguje, a potom nájsť spôsob, ako to Mangemu vrátiť.

Zatiaľ vyhrával na body, to treba tomu bozkávačovi podlahy uznať.

HP sa znova poobzeral.

Vo vagóne bolo deväť ľudí, dvanásť s matkou a deťmi. Tri štrnásťky, jeden alkáč, dvaja nudní chlapíci v jeho veku, teda asi tridsiatnici. Jeden muž s paličkou, jedna naozaj chrumková baba, asi dvadsaťpäťka s vypnutými vlasmi a v športovom odeve (to musel mať poriadnu opicu, keď si ju doteraz nevšimol), napokon mama s deťmi. Nech sa Mangemu Moslimovi podarilo naverbovať ktoréhokoľvek z týchto ľudí, musí používať nejakú elektronickú vecičku, aby mohol vysieľať správy. Ani po tejto úvahe sa však okruh podozrivých nijako nezužoval, lebo piati z nich sedeli a hrajkali sa s nejakou elektronikou, a pri pohľade na slúchadlo v uchu alkoholika sa ich počet, hoci s istými pochybnosťami, zvýšil na šesť.

Aj mozog unaveného HP však pripustil, že pri cestovaní sa skôr spravidla než výnimočne používa nejaká zábavka, ak už nie zo zvyku, potom preto, aby sa napríklad hrami v mobile zabilo niekoľko nudných minút.

Inými slovami, z tohto pozorovania by nebol múdrejší ani Einstein.

Od nečakanej mozgovej aktivity mu začalo trešťať v hlave a jazyk sa prisal na podnebie. HP sa napriek tomu predsa len cítil trochu sviežejší.

A čo teraz?

Ako by mohol nakopnúť riť tomu vtipkárovi?

Najlepšie tak, že si zahrá. Hoci jeho prst už automaticky stlačil NO, ale keď sa otázka vzápätí zopakovala, stlačil YES.

Jasné, na chvíľu sa pridá k zábave a zahrá si! Čím dlhšie o tom HP premýšľal, tým väčší sa mu to pozdávalo. Skvelý spôsob, ako využiť nudné cestovanie.

Tak toto si ešte odserieš, Mange, pomyslel si s úškrnom, a vtom sa na displeji zjavil nový text.

Vitaj v Hre, HP!

Ďakujem, odvetil v duchu a pohodlne sa rozvalil na sedadle. Toto začína byť naozaj zaujímavé.

*

Skôr než sa kolesá ťažkého policajného motorového vozidla zastavili, Rebecca Norménová už vyskočila na chodník. Ovalila ju taká horúčava, že vzápätí zatúžila vrátiť sa do klimatizovaného auta.

Tri týždne horúceho švédskeho leta spôsobili, že obuv sa lepila na roztopený asfalt a nepriestrelná vesta, čo mala pod košeľou a sakom, jej ani trochu nepridávala k pohodliu.

Po pozornom preskúmaní okolia skonštatovala, že všade je pokoj, preto otvorila dvere a vypustila z auta ochraňovanú osobu, ktorá doteraz poslušne čakala na zadnom sedadle.

Strážnik, ktorý mal na starosti hlavný vchod vládnej budovy Rosenbad, bol pre zmenu dostatočne čulý, aby ich privítal, a o niekoľko okamihov neskôr sa švédske minister pre integráciu ocitol za hrubými múrmi vládnej budovy.

Rebecca stihla v kuchynke pre zamestnancov vypiť kávu a rýchlo odbehnúť na toaletu, potom sa vrátila k vodičovi a overila si, či je pripravený na ďalší presun.

Pozrela na hodinky. Nasleduje štrnásť minút čakania, potom krátka prechádzka po nábreží k palácu Arvfurstens a návšteva u ministra zahraničných vecí, ktorý na rozdiel od jej chráneného objektu využíval služby osobnej ochrany neustále. Strážili ho najmenej dvaja muži, často viacerí. Celý tím, presne ako by to malo byť.

Jej policajná funkcia sa nazývala koordinátor osobnej ochrany osôb, lebo samostatne pracujúci osobný strážca pravdepodobne neznelo dosť presvedčivo. Pre niekoho, kto v bezpečnostnej službe pracoval kratšie ako rok, sa ochrana ministra pre integráciu pokladala za pomerne náročnú úlohu, teda aspoň podľa názoru Rebeccinho šéfa. Hoci podľa posledných výsledkov analýzy sa náročnosť úlohy hodnotila ako stredná až nízka. Ibaže, a to bolo oveľa dôležitejšie, ani jeden zo starších a skúsenejších kolegov netúžil po poste KOO...

Pri vychádzaní z budovy Rosenbad stihla zaregistrovať, že vodič rýchlo zahasil cigaretu o obrubník vedľa vozidla.

Neprofesionálne, pomyslela si znechutene, ale čo iné čakala?

Na rozdiel od nej vodič nebol skutočný osobný strážca, skôr akýsi jednoduchší variant, poloprofesionál, čím štát šetril nemalé peniaze. Bol to vodič s jednoduchším výcvikom v zle priliehajúcej bezpečnostnej veste, zamestnanec vládneho kabinetu, nie tajnej bezpečnostnej polície. Tento muž, o dvadsať rokov starší než ona, mal očividne problémy prijímať rozkazy od niekoho mladšieho, a navyše od ženy.

- Ešte desať minút, - oznámila stroho. - Počkáš tu s autom, my pôjdeme peši.

- A nebolo by lepšie, aby som hneď teraz prešiel k palácu? Tam sa nikdy nedá parkovať, zatiaľ nájdem nejaký flek.

Jeho námietky vopred očakávala. Vodič, volal sa Bengt, mal už z princípu vždy nejaké výhrady k jej pokynom. A takmer v každej druhej vete ju oslovil „dievča moje“.

Akoby vek a pohlavie robilo z neho automaticky experta na ochranu osôb.

Na rýchlym týždňovom výcviku ho zrejme nepoučili, že krytý chrbát znamenal vždy istotu, kým vpredu bolo nepreskúmané teritórium, a teda vyššie riziko. Idiot!

- Budeš tu čakať na môj rozkaz, skôr nevyraziš! - rozhodla bez ďalšieho vysvetľovania. - Ešte nejaké otázky?

- Nie, šéfka, - zahundral Bengt a ani sa neusiloval zakryť znechutenie.

Prečo je pre niektoré typy také svinsky ťažké akceptovať ženu ako šéfa?

Takí muži ju buď kritizovali a pokúšali sa prevziať velenie, ako napríklad Bengt, alebo, a to bolo ešte horšie, tajnostkársky žmurkali a neodpustili si narážky na jej sexuálny život, prípadne na jeho nedostatok.

A podaktorí dokonca ponúkali svoje služby, ženatí aj slobodní... No a ak sa žena ohradila a nebudaj naivne poťažovala nadriadenému, veľmi rýchlo sa dostala do nemilosti. S takými prípadmi sa stretávala bežne.

Rebecca zo zásady nechodila s kolegom. Skombinovať súkromný a pracovný život sa jej videlo priveľmi zložitú. Napokon, človek si nikdy nenašpiní do vlastného hniezda.

Pravda je taká, že vlastne nechodila s nikým. Žeby to najkomplicovanejšie na všetkom bolo práve randenie?

Podvedome mykla plec, aby zo seba striasla neveselé myšlienky. V tejto chvíli bola pre ňu najvyššou prioritou jej práca.

Všetko ostatné môže počkať.

Neprešli ešte ani za roh vládnej budovy, keď si uvedomila, že čosi nie je v poriadku. Pred pár minútami kontrolovala túto trasu, pri zábradlí mosta nad riekou Norrström videla tri osoby. Dve z nich mali v rukách rybárske prúty, tretia podľa oblečenia takisto vyzerala ako rybár, hoci Rebecca nevidela udicu. Ani jedna z osôb nepôsobila nebezpečne.

No keď sa spolu s ministrom a jeho neustále rozprávajúcím asistentom blížila k miestu, kde trio postávalo, všimla si, že reč tela mužov sa trochu zmenila. Reflexívne zasunula pravú ruku pod sako, palec položila na puzdro pištole a končekmi ostatných prstov sa dotkla teleskopického obuška a vysielačky. To všetko mala pripevnené na opasku. Zároveň druhou rukou varovne chytila chránenú osobu za pravé rameno. A vtedy sa to stalo.

Dvaja z mužov sa prudko zvertli a rýchlo vykročili k nim. Jeden z nich rozprestrel pred seba akýsi štít, kým druhý zdvihol nadeň ruku, akoby sa chystal niečo hodiť.

- Švédsko chráni vraha, Švédsko chráni vraha! - vykrikoval muž a blížil sa k ministrovi.

Rebecca reagovala bleskurýchlo. Na vysielacke stisla poplachové tlačidlo, jediným pohybom vytiahla z puzdra obušok, rozložila ho a zahнала sa rovno doprostred štítu. Cítila, že narazil do niečoho tvrdého. Útočník sa zapotácal a stratil rovnováhu.

- Naspäť do auta! - zrúkla na ministra a asistenta sotila za svoj chrbát. S pripraveným obuškom spätkovala k vozidlu, ani na chvíľu však neuvoľnila pevný stisk na ministrovom pleci.

- Viktor päť, potrebujem posily, pristavte auto! - kričala do malého mikrofónu na chlopni saka, čo sa automaticky zapol vo chvíli, keď signalizovala poplach.

V mysli rýchlo zrátala, že posilu môže čakať najskôr o tri minúty, pravdepodobnejšie o päť. Zostávalo jej len dúfať, že Bengt nezaspal za volantom, aby čo najskôr vyrazili preč.

Vo chvíli, keď sa dostali na roh, útočníci sa opäť sformovali a znova vyrazili k Rebecce a jej chránencovi. Čosi k nim letelo, no ona to podvedome zasiahla obuškom.

Kameň, fľaša či ručný granát? stihla si pomyslieť, skôr než jej tvár a hrud' zaliala akási sprška. Bože, len nech to nie je benzín!

Konečne zahli za roh. Pohľadom horúčkovito hľadala Bengta a veľmi dúfala, že si zo svojho krátkeho výcviku zapamätal aspoň to, že im má otvoriť dvere.

No miesto, kde auto pôvodne parkovalo, zívalo prázdnotou.

- Dopekla! - vykrikla, jej hlas však zanikol v jačaní asistenta.

- Krv! - vrieskal muž neprijemným falzetom. - Božemôj, ja krvácam!

Rebecca sa obzrela a uvedomila si, že nevidí dobre. Oči jej zastierala akási clona, rukou s obuškom si pretrela koreň nosa.

Nijaké auto, nijaký Bengt, a útočníci za päťami. Čo teraz?

- Norménová, rýchlo sa rozhodni! Rýchlo, uvažuj! - povzbudila nahlas sama seba.

Návrat znamená istotu, vpredu striehne neznáme nebezpečenstvo. Ale čo sa robí, keď sa uzavrie úniková cesta? To ich na kurze nenaučili. Ešte dobre, že improvizácia patrí k jej silným stránkam. Predovšetkým treba potlačiť paniku.

- Tadiaľto! - začula volanie.

Strážnik dokorán otvoril dvere vládnej budovy a na polcestu im vyšiel v ústrety. Aj on mal nachystaný obušok a sledoval roh, odkiaľ sa pred okamihom vynorili útočníci.

Rýchlymi pohybmi Rebecca sčasti vtiahla a sčasti vtláčila ministra do tých istých dverí, z ktorých vyšiel len pred niekoľkými minútami. Za chrbtom jednodaj vnímala asistentov hysterický nárek, ale nestarala sa oňho, sústredila sa len na to, aby chránenú osobu dostala do bezpečia.

Až o niekoľko minút neskôr, keď napokon dorazili posily a situácia sa upokojila, zbadala, že jej hrud' pokrýva krv.